

מסורת הש"ס

(א) כתובות כ"ז: (ב) נסוה
 (ג) ויש"נ: (ד) פרה פ"ב מ"א,
 (ה) פרה פ"ב
 (ו) מ"א ע"ש: (ז) נחמדבר י"א,
 (ח) כל זה ש"ך לעיל כד"ה
 עודה.

תורה אור השלם

1. זאת חקת התורה
אשר עזה יי' לאמר דבר
אל בני ישראל ויחזו
אליך פרה אדמה
תמימה אשר אין בה
מום אשר לא עלה עליה
על: במדבר יט ב

גליון הש"ס

תוס' ר"ה על ובר' משום
דשםא נתיצית לו. ע"י
לקמן דף סה ע"ב תוס'
ד"ה איכא:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה רבנא וכו'
ולכנר רבועה לא חיישינן:
(ב) ד"ה וכו' לא מדי און
להקשות. ג"כ כהאי ליטנא
הוא בדף קד לקמן
וכהריות ספ"כ ובינמות
דף לט ע"א: (ג) ד"ה לא
סיד וד"ה שמוס וד"ה לא
הדיא: (ד) ר"ה' ד"ה על
די וכו' שאין לתלות
שנתרצית:

מוסף רש"י

[illegible]

אין מעמידן פרק שני עבודה זרה

כג.

עין משפט
גר מצוה

ב א מ' פ"ח מהל'
אסורי ביאה הל' ל'
סמג ללחן קבא טוש"ע
אה"ע ס' ז ספיק יא;
* ב ג ד מ' פ"ח מהל'
סרה אדומה הלכה ז'
סמג ללחן שטור:

רבינו חננאל

[illegible]

לרבינא אפר הא ככתחלה הא דיעבר. לכאורו משמע לרבינא דהכל ורבי פדת דבמקור לית להו ההוא שניא ללעיל דלאס חס על בהמה כי' מדמדר' אשניא אחרתא ותימה א"כ מנה יתרו משני המשיגות ההיא דל"ן תעמדין וההיא דמקוס שנהגו למכור מוכרין ללעיל כפ"ק דף (ד:) וא"ן לומר שיתרלו בשנייא קמא דרב ללעיל במקוס שהמירו למכור המכיר ליתד דלא נשתד' ארביעה כיון דלא קס דלף רב הד' ביה משום טעמא דפרש"י וי"ל דודאי ב"ן רבינא ור' פדת חס אזי להו שניא דעבד כוכבים פה אלא בהמהו לענין שלא יאסור למכור להס בשום מקוס ואף במקוס שנהגו שלא למכור נמי ליבא אסורא אלא שנהגו כדפרש"ט מיהו מיתקבד להו דלענין קרבן י"ש לנו להחמיר ולאסור אף במקוס שמוכרין ולא קמון על אותו טעם דעובד כוכבים חס על בהמה אזי לאו טעמא דדיעבד לרבינא ולר' פדת דמוק' לה כרבנן דלא חיישינן לרביעה כלל וא"ת ור' יוחנן דמשני לקמן דף (ד:) גזול י"ש לה פסוחה בנת שלש נעקרת מנת שלש אינה נעקרת מה יתכן מההיא דמקוס שנהגו למכור מוכרין משמע כל בהמות אפילו יתרות על שלש ועוד דפסוחה מנת שלש נמי היה לו לאסור שחט תשהה אלו עד ששהיה נת ג' וירבעה וי"ל דכן פירוש דבריו פסוחה מנת ג' ודאי נעקרת ונת ג' רוב פסוחה אינה נעקרת אבל אינו ודאי כ"כ הילכך במקוס שנהגו מוכרין אפילו נת שלש דעיבד כוכבים חס לפי שאינו יודע כדאי דבואו שלא תפקד ולענין קרבן מוק' ההוא דלוקחין בפסוחה מנת ג' ולא מיבעיא במקוס שמוכרין שרי אף אלא אף במקוס שנהגו שלא למכור לוקחין לקרבן דכיון דודאי נעקרת חיים עליה ולא רבעה ומה שנהגו שלא למכור משום חשש דרביעה לאחר שלש כדפרש"ט אבל נת שלש אינו לוקחין דלוינה נעקרת

בדכונא. מהדר לתרווי מחני' וברייתא דלעיל לעונס חשדי ומחני' ללכתחילה קמי דאין מעמידין משום דלמא רבע לה וברייתא דקתני אין חוששין משום רובע משום גרע דיעבד דמשום לשעבר קאבעית מסיקא דלמא כח רבעה ולכנר (ב) ארבעה לא חישינן:

רבינא אמר לא ריעבד ומנא תימרא בין לדיעבד דתנן לא מפני שחשודין עי^א האשה שנחבשה בממון מותרת לבעלה לבעלה אלא לאו לכתחלה לדיעבד אימא לך אפילו ריעבד טעמא דמתיירא משחשוד דקתי סיפא ע"י נפשו לא מדי רבי פדת אהליעזר הא רבנן א"ה אליעזר אומר ארבעה כוכבים וחכמים זמור קמיפלגי דר"א סבר סברי: לא חיישינן דכ"ע לא חיישינן לרב דרבי אליעזר כדבר רבי יהודה אמר רב שכן פסלה ובעלה שכן חיישינן ומר סבור משום נוחא פורתא לימא משום הנאה פורתא ה"ל תוקפו ורבי חיישינן לרביעה והב"מ דתני שאל דתני ישראל בני ישראל יקחו ואין לא סלקא דעתך דרבי אליעזר פוסל ואי סלקא דעתך

קִיחָה כְּתִיב בְּהוּ וּדְלִמָּא עַד

כ"כ בודא ואיכא למיחש דלמא רבעה: **על ידי** פסון מותרת אבעה. פ"ה דמיירי באשת ישראל וקסית דא"כ הוי מוכח דשריא דביעבד משום דלמירין דודאי לא נבעלה דלמא לעולם אימא לך דנבעלה ומיהו להכי שריא מותרת דאשת ישראל שנבעלה באונס מותרת ואין להאכנסה **אם** משום דשמה נתרצית לו דודאי כיון דהינה נחספת אנפשות ואלא מפסדה ולא נתרצית ליה לך נפק לפרש דודאי מיירי באשת הכן דאין באונס אסורה והכא מותרת דלמירין דודאי לא נבעלה וכן משמע בפרק שני דמכות (דף סו: ע"ב) דפשיטא ליה נגלמלמוד דמתיבין מיירי באשת הכן דמיירי עלה בגמרא ההם ההוא מעשה באשה אחת שהורגנה באשקלון ודחקהו בני משפחתה ואי באשת ישראל הוה ההוא עובדא מאי קאמר ורחוקי בני משפחתה לא הוה להו לרחק אלא נבעלה ועוד ממון המשנה י"א להוכיח דמיירי באשת הכן דקמתי על ידי ממון מותרת נבעלה דע"י ממון דמרת אהפסד ממוןא הוה שלא על ידי ממון אסורה ואלא בע"פ שאלן לתלות (ו' נתרצית כיון שאינו ע"י נפשות ואי באשת ישראל אמאי אסורה אלא דאשת הכן והא דנקט מותרת נבעלה ולא נקט מותרת לכהונה משום סיפא נקט דע"י נפשות אסורה נבעלה והתם אף באשת ישראל אסורה נבעלה דאיכא למיחש משום פסד נפשות נתרצית לו וא"ת מאי ק"י דרבינא דבני אלווימי היתר דביעבד מהכא הוה דודאי דמשום הפסד ממון הוה ו"ל דקבר רבינא דכיון דנאכזה שריא מוסריה דהוה לו הוה לא אסור באשת הכן ולמיחש מיהא דבעלת אונס ואע"י דאיכא הפסד ממון ומדשריין הכא דיעבד אסורא אף היכא ליתא הפסד ממון ולמלודא ו"ל דלית ליה כן כפרא אלא אימתי ליה הפסד ממון שאני: **הר"ק** דקמתי סיפא ע"י נפשות אסורה אבעה. מימא מאי קאמר חדע דלמא שאני ע"י נפשות דאיכא למיחש מחמת פחד נתרצית לו ותבעמו אבל שלא ע"י נפשות מותרת ואף היכא ליתא הפסד ממון ו"ל דודאי שלא ע"י ממון אסורה דאי ק"י מותרת אמאי נקט רישא הפסד ממון לימינא שלא ע"י נפשות מותרת אלא ודאי אסור הפסד ממון דוקא נקט וסיפא דקמתי ע"י נפשות א"כ הוה שלא ע"י נפשות אסורה ליתא אלא ב"א דלמיחשעו דאף לישראל אסורה דאיכא הפסד ממון מחמת פחד נתרצית לו: **ו**ל' דא"כ סי' פ"י דודאי הפסד ממון שאני אבל יחוד בעלמא אימא דאסור ק"י דביעבד מימא אס כן לא הנתח ביה לאכרסה אבינא אשת כהן ויובנת תחת בעלה דל"א שלא תמיד עס שום עובד כוכבים שעב אשת אחת וכיון דליכא הפסד ממון חיישינן ו"ל דאין זה אלא דחיי בעלמא כלומר מהכא לא תוביט ומכל מקום דבירבינא אמתה לא ועי"ל דחשבו ליה המסקנא א"כ לא אסור יחוד מועט דדוקא נאכזה שלא לפי שהיא מסורה בידו כעין דבמה דהאכ דבידו לרבעה אלא היכא שאינה תחת ידו של עובד כוכבים כלל ויכולה לעשות ויהיה לה מושע ודאי העובד כוכבים מרתח ואין לאוקרע על אותו יחוד וכן עיקר ובירושלמי דמי דאין דמיון אשה לבהמה שאני אשה שדרכה ללנות ואפילו חדשת דרכה לרנות: **ה"ת** יצ"ו תקפו. מימא לעיל דאמר רב עובד כוכבים חס על בהמה ורבי פדה נמי אימתי ליה ההוא שטייט דכפרי' מימא יצ"ו תקפו מיכ"ש דפריה דמיה יקריס דא"כ שאני הכא כיון דמיה יקריס עומדת למכור לישראל וכיון שהוא דודאי מוכר הפסד ופסדו הוא להעלים ואינו מושש כיון שילרס תקפו: ש"מ

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones